

Υπόθεση T-151/05

Nederlandse Vakbond Varkenshouders (NVV) κ.λπ.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Ανταγωνισμός — Συγκεντρώσεις — Αγορές των ζώντων αρσενικών και θηλυκών χοίρων που προορίζονται για σφαγή — Απόφαση περί κηρύξεως της συγκεντρώσεως συμβατής με την κοινή αγορά — Γεωγραφικός καθορισμός της σχετικής αγοράς — Υποχρέωση επιδείξεως επιμέλειας — Υποχρέωση αιτιολογήσεως»

Απόφαση του Πρωτοδικείου (τρίτο τμήμα) της 7ης Μαΐου 2009 Π - 1227

Περίληψη της αποφάσεως

1. *Ανταγωνισμός — Συγκεντρώσεις — Εκτίμηση του συμβατού με την κοινή αγορά — Οικεία αγορά — Γεωγραφικός καθορισμός*
(Κανονισμός 139/2004 του Συμβουλίου, άρθρο 9 § 7 ανακοίνωση 97/C 372/03 της Επιτροπής, σημείο 8)
2. *Ανταγωνισμός — Συγκεντρώσεις — Εξέτασή τους από την Επιτροπή — Καθορισμός των αγορών αναφοράς — Διακριτική ευχέρεια*
(Κανονισμός 139/2004 του Συμβουλίου ανακοίνωση 97/C 372/03 της Επιτροπής)
3. *Διαδικασία — Δικόγραφο της προσφυγής — Υπόμνημα απαντήσεως — Τυπικά στοιχεία — Προσδιορισμός του αντικειμένου της διαφοράς*
(Οργανισμός του Δικαστηρίου, άρθρο 21 Κανονισμός Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, άρθρο 44 § 1, στοιχείο γ')

4. Ανταγωνισμός — Συγκεντρώσεις — Εξέτασή τους από την Επιτροπή — Έκδοση αποφάσεως με την οποία διαπιστώνεται το συμβατό της συγκεντρώσεως με την κοινή αγορά πριν το δεύτερο στάδιο της διαδικασίας ελέγχου των συγκεντρώσεων
(Κανονισμός 139/2004 του Συμβουλίου, άρθρα 2, 6 και 8)
5. Ανταγωνισμός — Συγκεντρώσεις — Εξέτασή τους από την Επιτροπή — Καθορισμός της οικείας αγοράς — Απόφαση διαφοροποιούμενη σημαντικά από την προγενέστερη οικεία πρακτική — Σαφής αιτιολόγηση
(Κανονισμός 139/2004 του Συμβουλίου ανακοίνωση 97/C 372/03 της Επιτροπής)
6. Ανταγωνισμός — Συγκεντρώσεις — Εξέτασή τους από την Επιτροπή — Υποχρέωση συνεκτιμήσεως των αποφάσεων εθνικών αρχών — Δεν υφίσταται
(Κανονισμός 139/2004 του Συμβουλίου)
7. Ανταγωνισμός — Συγκεντρώσεις — Εκτίμηση του συμβατού με την κοινή αγορά — Απαιτήσεις ως προς την απόδειξη
(Κανονισμός 139/2004 του Συμβουλίου, αιτιολογική σκέψη 32)
8. Ανταγωνισμός — Συγκεντρώσεις — Διοικητική διαδικασία — Υποχρέωση επιμέλειας — Έκταση — Όρια
(Κανονισμός 139/2004 του Συμβουλίου, άρθρα 6, § 3, στοιχείο α', και 8, § 6, στοιχείο α' κανονισμός 802/2004 της Επιτροπής, αιτιολογική σκέψη 5, άρθρα 4 § 1 και 6 § 2)
9. Πράξεις των οργάνων — Αιτιολογία — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Έκταση — Απόφαση για την εφαρμογή των κανόνων περί συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων
(Άρθρο 253 ΕΚ κανονισμός 139/2004 του Συμβουλίου, άρθρο 6 § 1, στοιχείο β')
10. Ανταγωνισμός — Συγκεντρώσεις — Εξέτασή τους από την Επιτροπή — Υποχρεώσεις της Επιτροπής έναντι τρίτων με συγκεκριμένη ιδιότητα — Δικαίωμα ακροάσεως
(Κανονισμός 139/2004 του Συμβουλίου, άρθρο 18 § 4 κανονισμός 802/2004 της Επιτροπής, άρθρο 16 § 1)
11. Διαδικασία — Μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας — Αίτηση προσκομίσεως εγγράφων — Υποχρεώσεις του αιτούντος
(Κανονισμός Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, άρθρο 64)

1. Ο προσηκόν καθορισμός της σχετικής αγοράς αποτελεί αναγκαία προϋπόθεση για την εκτίμηση των συνεπειών της κοινοποιηθείσας συγκεντρώσεως για τον ανταγωνισμό.

Από το άρθρο 9, παράγραφος 7, του κανονισμού 139/2004, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων, και από το σημείο 8 της ανακοινώσεως της Επιτροπής όσον αφορά τον καθορισμό της σχετικής αγοράς για τους σκοπούς του κοινοτικού δικαίου ανταγωνισμού προκύπτει ότι η σχετική αγορά καλύπτει την περιοχή όπου οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις διαθέτουν τα προϊόντα τους και παρέχουν τις υπηρεσίες τους υπό αρκούντως ομοιογενείς όρους του ανταγωνισμού και η οποία διακρίνεται από τις γειτονικές περιοχές, ιδίως λόγω σημαντικών διαφορών ως προς τους όρους του ανταγωνισμού. Για τον γεωγραφικό καθορισμό της αγοράς, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη διάφορα στοιχεία, όπως η φύση και τα χαρακτηριστικά των σχετικών προϊόντων ή υπηρεσιών, οι φραγμοί εισόδου στην αγορά, οι προτιμήσεις των καταναλωτών, καθώς και η ύπαρξη μεγάλων διαφορών μεταξύ της εξεταζόμενης περιοχής και των γειτονικών περιοχών ως προς τα μερίδια που κατέχουν οι επιχειρήσεις στην αγορά ή αξιοσημείωτων διαφορών ως προς τις τιμές.

Προκειμένου περί συγκεντρώσεως στην αγορά του χοιρινού κρέατος, η Επιτροπή δύναται να αποφασίσει ότι η αγορά των επίμαχων προϊόντων, ήτοι των προοριζόμενων για σφαγή αρσενικών και θηλυκών χοίρων, καλύπτει γεωγραφικά

περιοχή εκτεινόμενη σε ακτίνα 150 km περίξ των κεντρικών πόλεων των κύριων χοιροτροφικών περιοχών. Συναφώς, το κύριο ζήτημα κατά τον γεωγραφικό καθορισμό της αγοράς ήταν το αν, σε περίπτωση μικρής, αλλά πάγιας μείωσης των τιμών στις οικείες περιοχές, οι πελάτες των μετεχόντων στη συγκέντρωση, ιδίως οι εκτροφείς χοίρων προοριζόμενων για σφαγή, θα ήταν διατεθειμένοι να στραφούν σε σφαγεία εγκατεστημένα αλλού και να μεταφέρουν τα ζώα τους σε ανταγωνιστικά σφαγεία σε απόσταση 150 km, με συνέπεια η μείωση των τιμών να μην είναι πλέον συμφέρουσα για την επιχείρηση που προκύπτει από τη συγκέντρωση. Το γεγονός ότι οι προοριζόμενοι για σφαγή χοίροι μεταφέρονται ως επί το πλείστον σε αποστάσεις μικρότερες των 150 km δεν συνιστά, αυτό καθαυτό, αποφασιστικό στοιχείο για τον καθορισμό της οικείας αγοράς. Επιπλέον, η Επιτροπή δύναται να αποφασίσει ότι η αναστολή ή ο προσωρινός περιορισμός των εξαγωγών λόγω επιζωοτιών δεν συνεπάγεται περιορισμό των αγορών εντός εθνικών ή περιφερειακών ορίων και, επομένως, δεν αποτελεί καθοριστικής σημασίας περίπτωση για τον γεωγραφικό καθορισμό της αγοράς

(βλ. σκέψεις 50-52, 112, 122, 130-131)

2. Αντικείμενο του δικαστικού ελέγχου των εκτιμήσεων της Επιτροπής, όσον αφορά τις συγκεντρώσεις μεταξύ επιχειρήσεων, είναι το αν συντρέχει πρόδηλη πλάνη. Ειδικότερα, ο καθορισμός της σχετικής αγοράς, στον βαθμό που περιλαμβάνει πολύπλοκες οικονομικές εκτιμήσεις εκ μέρους της Επιτροπής, μπορεί να αποτε-

λέσει αντικείμενο περιορισμένου μόνον ελέγχου από τον κοινοτικό δικαστή.

(βλ. σκέψεις 53, 80)

3. Η νομιμότητα αποφάσεως της Επιτροπής εκτιμάται βάσει των στοιχείων που αυτή μπορούσε να έχει στη διάθεσή της κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεως αυτής και ο προσφεύγων δεν μπορεί να προβάλει ενώπιον του κοινοτικού δικαστή πραγματικά στοιχεία που δεν τέθηκαν υπόψη της Επιτροπής κατά τη διοικητική διαδικασία, πλην όμως δεν είναι δυνατή η εν γένει επίκληση της νομολογίας αυτής για συνημμένα έγγραφα που προσκομίζονται για πρώτη φορά ενώπιον κοινοτικού δικαστηρίου. Συγκεκριμένα, εφόσον με την προσκόμιση συνημμένου εγγράφου στο κοινοτικό δικαστήριο δεν επιδιώκεται η μεταβολή του νομικού και πραγματικού πλαισίου που έχει τεθεί υπόψη της Επιτροπής ενόψει της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, αλλά μόνον η ανάπτυξη επιχειρημάτων, στο πλαίσιο των δικαιωμάτων άμυνας, το εν λόγω συνημμένο έγγραφο πρέπει να θεωρηθεί παραδεκτό.

(βλ. σκέψεις 58, 63)

4. Στο σύστημα του κανονισμού 139/2004, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων, νομική βάση των αποφάσεων που εκδίδει η Επιτροπή κατά το πρώτο στάδιο της διαδικασίας

αποτελεί το άρθρο 6 του κανονισμού 139/2004, ενώ νομική βάση των αποφάσεων που εκδίδονται κατά το δεύτερο στάδιο της διαδικασίας αποτελεί το άρθρο 8 του εν λόγω κανονισμού, αμφότερα δε τα άρθρα αυτά πρέπει να ερμηνεύονται βάσει των κριτηρίων του άρθρου 2 του κανονισμού αυτού.

Εφόσον η Επιτροπή, κατά το πέρας του πρώτου σταδίου, κρίνει ότι η συγκέντρωση δεν προκαλεί σοβαρές αμφιβολίες ως προς τη συμβατότητά της με την κοινή αγορά, ορθώς στηρίζει την εγκριτική απόφασή της στο άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 139/2004. Αν καταλήξει στο αντίθετο συμπέρασμα και αποφασίσει να προχωρήσει στο δεύτερο στάδιο της διαδικασίας, εκδίδει επίσης απόφαση δυνάμει του άρθρου 6 του εν λόγω κανονισμού και, ειδικότερα, του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο γ', και όχι δυνάμει του άρθρου 8 του εν λόγω κανονισμού. Επομένως, κατά το πέρας του πρώτου σταδίου της διαδικασίας, δεν λαμβάνεται σε καμία περίπτωση απόφαση δυνάμει του άρθρου 8 του κανονισμού 139/2004.

(βλ. σκέψεις 67-68)

5. Ενώ η Επιτροπή, σε περίπτωση που απόφασή της διαφοροποιείται σημαντικά από την προγενέστερη πρακτική κατά την έκδοση αποφάσεων, υποχρεούται να αναπτύσσει με σαφήνεια τη συλλογιστική της, εντούτοις οι επιχειρήσεις δεν μπορούν να έχουν δικαιολογημένη εμπι-

στοσύνη στη διατήρηση προηγούμενης πρακτικής, η οποία ενδέχεται να μεταβληθεί στο πλαίσιο της διακριτικής ευχέρειας που διαθέτουν τα κοινοτικά όργανα. Ειδικότερα, στον τομέα του ελέγχου των συγκεντρώσεων, δεν είναι δικαιολογημένη η εμπιστοσύνη των επιχειρήσεων στον συγκεκριμένο τρόπο με τον οποίον η Επιτροπή όρισε τις αγορές με προγενέστερη απόφασή της, διότι τόσο η Επιτροπή όσο και, κατά μείζονα λόγο, το Πρωτοδικείο δεν δεσμεύονται από τις διαπιστώσεις της αποφάσεως αυτής.

(βλ. σκέψη 136)

6. Λαμβανομένης υπόψη της ακριβούς κατανομής αρμοδιοτήτων στην οποία βασίζεται ο κανονισμός 139/2004, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων, οι αποφάσεις των εθνικών αρχών δεν δεσμεύουν την Επιτροπή στο πλαίσιο των διαδικασιών ελέγχου των συγκεντρώσεων. Η Επιτροπή και οι αρμόδιες για τον ανταγωνισμό εθνικές αρχές αποφαινόνται, στο πλαίσιο των αντίστοιχων αρμοδιοτήτων τους, με διαφορετικά κριτήρια.

(βλ. σκέψη 139)

7. Αν και η ύπαρξη δεσπόζουσας θέσεως πρέπει να διαπιστώνεται με βάση τις ιδιαίτερες περιστάσεις της κάθε υποθέσεως, σύμφωνα με την αιτιολογική

σκέψη 32 του κανονισμού 139/2004, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων, οι συγκεντρώσεις που, λόγω του περιορισμένου μεριδίου αγοράς των μετεχουσών επιχειρήσεων, δεν μπορούν να δυσχεράνουν τον αποτελεσματικό ανταγωνισμό, θεωρούνται συμβατές με την κοινή αγορά. Τούτο ισχύει, ιδίως, στην περίπτωση που το μερίδιο αγοράς των μετεχουσών επιχειρήσεων δεν υπερβαίνει το 25 % στην κοινή αγορά ή σε σημαντικό τμήμα αυτής.

Επομένως, η Επιτροπή δύναται να αποφασίσει ότι δεν θα αναπτύξει περαιτέρω τη σχετική με τον ανταγωνισμό ανάλυσή της για ορισμένες από τις αγορές τις οποίες αφορά η συγκέντρωση, εφόσον διαπιστώσει ότι, μετά τη συγκέντρωση, τα μερίδια των μετεχουσών επιχειρήσεων στις εν λόγω αγορές δεν υπερβαίνουν το 20 %.

(βλ. σκέψεις 149, 151)

8. Στον τομέα του ελέγχου των συγκεντρώσεων, η Επιτροπή διαθέτει διακριτική ευχέρεια ιδίως όσον αφορά οικονομικής φύσεως εκτιμήσεις. Επομένως, στον τομέα αυτόν, αποκτά ακόμη μεγαλύτερη σημασία η εκ μέρους της τήρηση των σχετικών με τις διοικητικές διαδικασίες εγγυήσεων που απορρέουν από την κοινοτική έννομη τάξη, στις οποίες καταλέγεται η υποχρέωση επιδείξεως επιμέλειας.

Στον εν λόγω τομέα, η υποχρέωση επιδείξεως επιμέλειας επιβάλλει στην Επιτροπή να εξετάζει με επιμέλεια και αμεροληψία όλα τα σχετικά με την υπόθεση στοιχεία. Η Επιτροπή οφείλει, επομένως, να προβαίνει, με την απαιτούμενη επιμέλεια, στις πραγματικές και νομικές διαπιστώσεις από τις οποίες εξαρτάται η άσκηση της διακριτικής ευχέρειάς της, συγκεντρώνοντας όλα τα απαραίτητα προς τούτο πραγματικά στοιχεία που μπορεί να επηρεάσουν σε σημαντικό βαθμό το αποτέλεσμα της διαδικασίας εκδόσεως αποφάσεως. Η υποχρέωση αυτή συνεπάγεται, πρώτον, ότι η Επιτροπή υποχρεούται να λαμβάνει υπόψη της τα πραγματικά και πληροφοριακά στοιχεία που της προσκομίζουν οι κοινοποιούντες τη συγκέντρωση και οι τρίτοι που μετέχουν ενεργά στη διαδικασία και, δεύτερον, ότι υποχρεούται, ενδεχομένως, να ερευνά τα στοιχεία αυτά, διενεργώντας έρευνες αγοράς ή ζητώντας πληροφορίες από τους παράγοντες της αγοράς.

Πάντως, Στον τομέα του ελέγχου των συγκεντρώσεων, η υποχρέωση της Επιτροπής να τηρεί τις σχετικές με τη διοικητική διαδικασία εγγυήσεις που απορρέουν από την κοινοτική έννομη τάξη και, συνεπώς, και την υποχρέωση επιδείξεως επιμέλειας, πρέπει να ερμηνεύεται κατά τρόπο συμβατό με την επιτακτική ανάγκη ταχύτητας που χαρακτηρίζει τη γενική οικονομία του κανονισμού 139/2004, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων, η οποία επιβάλλει στην Επιτροπή να τηρεί αυστηρές προθεσμίες εφόσον ασκεί τη διακριτική ευχέρειά της. Λόγω της επιτακτικής ανάγκης ταχύτητας και των αυστηρών προθεσμιών εντός των οποίων πρέπει να ενεργεί η Επιτροπή στο πλαίσιο της διαδικασίας ελέγχου των συγκεντρώσεων, η Επιτροπή δεν μπορεί να υποχρεωθεί, εφόσον δεν υφίστανται

ενδείξεις περί ανακρίβειας των προσκομισθέντων πληροφοριακών στοιχείων, να εξακριβώσει όλα τα πληροφοριακά στοιχεία που περιέρχονται σε αυτή. Συγκεκριμένα, μολονότι η Επιτροπή, λόγω της υποχρεώσεως επιμελούς και αμερόληπτης εξετάσεως που υπέχει στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, οφείλει να μη λαμβάνει υπόψη της στοιχεία ή πληροφορίες που δεν μπορούν να θεωρηθούν ειλικρινείς, εντούτοις η προαναφερθείσα επιτακτική ανάγκη ταχύτητας συνεπάγεται ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να προβαίνει η ίδια σε απολύτως λεπτομερή έλεγχο της γνησιότητας και της αξιοπιστίας όλων των στοιχείων που περιέρχονται σε αυτήν, καθώς η διαδικασία ελέγχου των συγκεντρώσεων στηρίζεται αναγκαστικά, σε ορισμένο βαθμό, στην εμπιστοσύνη. Κατά τα λοιπά, η σχετική με τον έλεγχο των συγκεντρώσεων νομοθεσία προβλέπει μέτρα για την αποτροπή και την τιμωρία της διαβιβάσεως ανακριβών ή παραπλανητικών στοιχείων. Συγκεκριμένα, τα κοινοποιούντα μέρη υποχρεούνται ρητώς να ενημερώνουν με ειλικρίνεια την Επιτροπή για όλα τα γεγονότα και τις περιστάσεις που είναι κρίσιμα για τη λήψη απόφασης σχετικά με την κοινοποιηθείσα συγκέντρωση, υποχρέωση που κατοχυρώνεται με το άρθρο 14 του κανονισμού 139/2004, η δε Επιτροπή μπορεί να ανακαλεί απόφαση κηρύσσουσα τη συγκέντρωση συμβατή με την κοινή αγορά εφόσον αυτή στηρίζεται σε ανακριβή στοιχεία για τα οποία είναι υπεύθυνη μία από τις επιχειρήσεις ή η έκδοσή της προκλήθηκε δολίως.

(βλ. σκέψεις 164-166, 184-185)

9. Η Επιτροπή δεν παραβιάζει την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει αν, κατά την άσκηση της εξουσίας

ελέγχου των συγκεντρώσεων, δεν συμπεριλάβει στην απόφασή της ακριβή αιτιολογία όσον αφορά την εκτίμηση ορισμένου αριθμού πτυχών της συγκεντρώσεως που της δίδουν την εντύπωση ότι είναι προδήλως αλυσιτελείς, στερούμενες σημασίας ή σαφώς δευτερεύουσες για την εκτίμηση της συγκεντρώσεως. Συγκεκριμένα, μια τέτοια απαίτηση δύσκολα θα συμβιβαζόταν με την επιτακτική ανάγκη ταχύτητας και με τις σύντομες διαδικαστικές προθεσμίες που οφείλει να τηρεί η Επιτροπή οσάκις ασκεί την εξουσία της ελέγχου των συγκεντρώσεων, οι οποίες περιλαμβάνονται μεταξύ των ειδικών συνθηκών μιας διαδικασίας ελέγχου των πράξεων αυτών.

μογήν του κανονισμού 139/2004, να λαμβάνει θέση επί όλων των στοιχείων και των επιχειρημάτων των οποίων γίνεται επίκληση ενώπιόν της, περιλαμβανομένων αυτών που είναι σαφώς δευτερεύοντα για την εκτίμηση την οποία πρέπει να πραγματοποιήσει, εντούτοις οφείλει να εκθέτει τα πραγματικά περιστατικά και τις νομικές εκτιμήσεις που έχουν ουσιώδη σημασία στην οικονομία της αποφάσεως.

(βλ. σκέψεις 192-194)

Εντεύθεν συνάγεται ότι, οσάκις η Επιτροπή κηρύσσει μια πράξη συγκεντρώσεως συμβατή με την κοινή αγορά βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 139/2004, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων, η υποχρέωση αιτιολόγησεως τηρείται εφόσον η απόφαση αυτή εκθέτει σαφώς τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή θεωρεί ότι η εν λόγω συγκέντρωση, ενδεχομένως κατόπιν τροποποιήσεων που επιφέρουν οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις, δεν προκαλεί αμφιβολίες σχετικά με τη συμβατότητά της με την κοινή αγορά.

Συναφώς, η Επιτροπή, αν και δεν υποχρεούται, με την αιτιολογία των αποφάσεων που εκδίδονται κατ'εφαρ-

10. Στο πλαίσιο της διαδικασίας του κοινοτικού ελέγχου των συγκεντρώσεων, οι τρίτοι που έχουν εύλογο συμφέρον διαθέτουν δικαίωμα ακροάσεως σύμφωνα με το άρθρο 18, παράγραφος 4, του κανονισμού 139/2004, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων, και το άρθρο 16, παράγραφος 1, του κανονισμού 802/2004, για την εφαρμογή του κανονισμού 139/2004. Οι προαναφερθέντες τρίτοι έχουν το δικαίωμα να ακουστούν, κατόπιν αιτήσεώς τους, από την Επιτροπή, προκειμένου να καταστήσουν γνωστή την άποψή τους επί των επιζήμιων γι' αυτές συνεπειών της κοινοποιηθείσας συγκεντρώσεως, δικαίωμα το οποίο πρέπει όμως να εναρμονίζεται με τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας, καθώς και με τον κύριο σκοπό του κανονισμού που είναι η διασφάλιση της αποτελεσματικότητας του ελέγχου και η παροχή νομικής ασφάλειας στις υποκείμενες στην εφαρμογή του επιχειρήσεις.

Το γεγονός ότι στον τρίτο δεν παρασχέθηκε η δυνατότητα να διατυπώσει τις απόψεις του στη γλώσσα του κατά τη συνάντηση με την Επιτροπή έχει επιπτώσεις στο κύρος της διαδικασίας μόνον αν αποδειχθεί ότι είχε βλαπτικές συνέπειες, όπως είναι η στέρηση του δικαιώματος προσκόμισης ορισμένων στοιχείων ή διατυπώσεως ορισμένων ισχυρισμών, με συνέπεια να μην καταστεί δυνατόν τα εν λόγω στοιχεία ή επιχειρήματα να ληφθούν υπόψη κατά την ανάλυση που διενεργεί η Επιτροπή.

(βλ. σκέψεις 201-202, 211)

11. Για να δοθεί στο Πρωτοδικείο η δυνατότητα να προσδιορίσει αν είναι χρήσιμο για την ομαλή εξέλιξη της διαδικασίας να διατάξει την προσκόμιση ορισμένων εγγράφων, ο διάδικος που υποβάλλει

σχετική αίτηση οφείλει να εξατομικεύει τα αιτούμενα έγγραφα και να παρέχει στο Πρωτοδικείο τα στοιχεία που πιστοποιούν τη χρησιμότητα των εγγράφων αυτών για τις ανάγκες της δίκης.

Η Επιτροπή δεν μπορεί να στηρίζεται σε έγγραφα στα οποία δεν είχαν πρόσβαση ούτε το Πρωτοδικείο ούτε οι προσφεύγουσες, πλην όμως τούτο δεν αρκεί για να διατάξει το Πρωτοδικείο την προσκόμιση εγγράφων βάσει του άρθρου 64 του Κανονισμού Διαδικασίας. Συγκεκριμένα, μόνον αν οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται ευλογοφανώς ότι τα έγγραφα αυτά είναι αναγκαία και σχετικά για την εκδίκαση της υποθέσεως, το Πρωτοδικείο μπορεί να διατάξει τη λήψη τέτοιου μέτρου οργάνωσης της διαδικασίας.

(βλ. σκέψη 218)